

ÎNTRE SUFERINȚĂ ȘI ACTIVITATE ...

Psiholog Lăpuste Violeta

SOCIETATEA ROMÂNĂ DE CANCER a apărut în 1993, ca un imperativ de umanitate într-o societate, oricând gata să gonească spre Cosmos sau spre un alt El Dorado și parcă tot mai puțin disponibilă spre suferințele semenilor. În principal, activitatea Societății Române de Cancer este desfășurată de voluntari: medici, psihologi asistenți sociali, care-și investesc resursele în proiecte ce par imposibil de realizat la început, doar devotamentul lor - cel mai adesea în lipsa finanțării - le fac posibile.

Misiunea asumată a Societății Române de Cancer, este eliminarea cancerului ca problemă majoră de sănătate publică în România, prin reducerea mortalității, morbidității și suferințelor produse de cancer. În acest scop desfășurăm activități de informare și educare a publicului în domeniul prevenției, depistării timpurii și tratamentului cancerului, campanii de depistare a cancerului genito-mamar la populația marginalizată din județele Cluj, Sălaj, Satu Mare și Bistrița, prevenția cancerului pulmonar și de prostată.

O altă latură a întregului din activitatea societății reprezintă activitatea psihologică de terapie și suport a persoanelor lovite de boală, a familiilor acestora, precum și a personalului medical implicat în tratarea bolnavilor din Institutul Oncologic Cluj,.

Vestea îmbolnăvirii de cancer, vine cel mai adesea și este percepută ca un seism de mare intensitate în viețile fiecăruia dintre noi și a întregii familii a bolnavului, în general. Un timp, întreaga

viață ne este destructurată, visele și proiectele noastre într-o clipă se transformă în cenușă, nimic nu mai are însemnătate și avem un singur gând: *doar de-aș mai trăi puțin ...!* În acest moment de derută, când cei mai mulți avem alături familiile din care venim, pe lângă acestea, pentru a putea face față cu bine și fără urmări în plan psihologic, avem nevoie de ajutor pe care îl putem primi doar de la specialiști.

La Societate funcționează în condiții de gratuitate pentru beneficiari, un grup de suport, îndrumat de psihologi, unde bolnavii de cancer, sunt consiliați la început cum să-și accepte boala, să accepte tratamentul și să-i facă față. Într-o altă etapă bolnavii sunt susținuți fie să se întoarcă la activitățile avute înainte de boală, fie să-și continue viața firesc, potrivit grupei de vârstă din care provin. Eforturile psihologilor, se centrează pe acceptarea bolii ca pe un eveniment de viață, care însă poate fi depășit prin implicarea activă a pacientului în tratament și adoptarea mai târziu, a unui comportament sanogen care să prevină recăderile. Suportul psihologic acordat pacienților bolnavi cu cancer, parcurge câteva etape pe care bolnavul singur, fără ajutor de specialitate, nu le poate depăși sau dacă da, rămâne vulnerabil psihic. Această vulnerabilitate în condițiile stress-ului cotidian îl predispune cândva, unei depresii sau altei afecțiuni, care se adăunează bolii de fond.

Este așadar în interesul bolnavului să se adreseze unui psiholog care să-l susțină în lupta cu boala. Încă de la începutul ei, atunci când în mod firesc, se declanșează

mecanismele de apărare, cum ar fi inacceptarea bolii pe care o putem observa sub formele: *poate că medicul a greșit, poate că examenul tumorii nu este al meu sau analizele au fost confundate* ... se impune consiliere psihologică. Prelungirea unei astfel de stări, prezintă pericolul amânării începerii tratamentului, care face posibilă vindecarea. Pacienții sunt învățați cum să facă față acestei etape și să se mobilizeze în acceptarea grabnică a tratamentelor prescrise de medicul specialist. Într-o altă etapă, bolnavul de cancer este învățat să treacă peste efectele neplăcute ale radioterapiei și chimioterapiei, pre și post intervenție chirurgicală. Este consiliat să nu accepte să-și abandoneze tratamentul alopăt, în favoarea unor tratamente alternative pe care *le-a auzit* în mediul spitalicesc de la alți pacienți, fie *a citit*, fie a urmărit vreun controversat post de televiziune specializat în prezentarea “vindecătorilor miraculoși” și a tratamentelor “minune”. După toate astea, problemele par să fi trecut, pacientul știe că a avut o boală, pe care a învățat să o trateze ca pe oricare alta, a acceptat că trebuie să-și urmeze tratamentul și lucrurile aparent sunt rezolvate.

Fals! Abia acum vine momentul când fiecare își reconsideră evenimentele trăite, când apar îndoielile cu privire la însănătoșire, îndoielile cu privire la utilitatea în cuplu și/sau familie și

societate: *eu sunt bolnavă/bolnav, oare mai are rost să revin la slujbă, cum mă vor privi colegii, ce vor spune, oare mai prezint același interes pentru soția/soțul meu, oare copiii mei nu se jenează că sunt bolnavă/bolnav?* etc. Din nou, rolul psihologului este esențial în a-l ajuta pe omul care a trăit o astfel de experiență, în modificarea credințelor sale dezadaptative. Când toate acestea se vor fi rezolvat, pacienții sunt conștientizați de importanța adoptării unui comportament sanogen, care va preveni recăderile. În grupul de suport de la SRC, pacienții vin să-și împărtășească propriile experiențe și să le asculte pe ale celorlalți. Efectul acestor dezbateri este și acela, de-a observa că nu doar unora li se întâmplă să se îmbolnăvească (cei mai mulți spunem *DE CE EU* a trebuit să mă îmbolnăvesc?) ci că suntem cu toții posibili pacienți, și doar de noi depinde să fim învingători în lupta cu boala. De mare ajutor, pacienților nou veniți în grup, le este experiența celor care au depășit perioadele critice ale bolii cu bine și s-au întors la preocupările avute anterior .

Toate aceste servicii, sunt oferite de Societatea Romană de Cancer gratuit, tuturor bolnavilor cu cancer care înțeleg să treacă mai ușor, mai repede și mai confortabil și din punct de vedere psihologic, prin această experiență!